

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jany Faktorové a soudců JUDr. Marie Rudolfové a Mgr. Tomáše Lisa v právní věci

žalobců:

a) [redacted], nar. [redacted],
[redacted], [redacted]

b) [redacted], nar. [redacted],
[redacted], [redacted]

oba zastoupeni JUDr. Zdeňkem Lacinou,
advokátem se sídlem ve Strakonících, Bezděkovská 53, 386 01 Strakonice

proti
žalované:

[redacted], nar. [redacted],
[redacted]

zastoupeného JUDr. Josefem Šťastným,
advokátem se sídlem v Horažďovicích, Ševčíkova 38, 341 01 Horažďovice

o neplatnost vydědění a určení dědického práva, o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu ve Strakonících ze dne 30.8.2017, č.j. 6C 17/2017-100,

takto:

I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku v odstavci I. o určení neplatnosti prohlášení neplatnosti o vydědění **zrušuje** a řízení se v tomto rozsahu **zastavuje**.

- II. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku v odstavci II. o určení dědického práva **potvrzuje.**
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů 47.250,81 Kč, každému jednou polovinou, tj. každému částkou 23.629,36 Kč, a to ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Zdeňka Laciny, advokáta ve Strakonících.

Odůvodnění:

1. Odvoláním napadeným rozsudkem okresní soud určil, že prohlášení zůstavitele [redacted], o vydědění ze dne 11.8.2015 je neplatné. Dále určil, že žalobci jsou dědici ze zákona po zůstaviteli [redacted], r.č. [redacted], posledně bytem [redacted]. Žalované uložil povinnost zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení 35.218 Kč.
2. Po provedeném dokazování okresní soud dospěl k závěru, že žalobci byli odkázáni pozůstalostním řízením usnesením Okresního soudu ve Strakonících z 19.11.2016, č.j. 17 C 62/2016-71, aby podali u zdejšího soudu žalobu proti žalované, že jsou dědici ze zákona. Zůstavitel zanechal alografní závěť z 11.8.2015, na základě které celou pozůstalost zůstavil své družce [redacted] a pro případ, že by nedědila, ustanovil náhradními dědici rovným dílem její děti [redacted] a [redacted]. Téhož dne zůstavitel učinil prohlášení o vydědění žalobců z důvodu podle § 1646 odst. 1 písm. b) o.z., s tím, že o něj neprojevují opravdový zájem, jaký by projevovat měli. Oba úkony pro případ smrti byly úkony alografními učiněné zůstavitelem za účasti dvou svědků. Okresní soud provedl důkaz podstatnou částí spisu Okresního soudu ve Strakonících sp. zn. 3C 250/1983, rozvodového spisu rodičů žalobců, rozsudkem Okresního soudu ve Strakonících č.j. P 2184-19 z 30.5.1984, účastnickými výpověďmi žalobců i žalované, svědeckými výpověďmi [redacted], [redacted] a [redacted] a dospěl k závěru, že v posuzované věci nebyly naplněny zákonné předpoklady pro vydědění žalobců podle, neboť nebylo prokázáno, že by žalobci jako nepominutelní dědici neprojevovali opravdový zájem, jaký by projevovat měli. Okresní soud současně určil, že prohlášení o vydědění je neplatné a že žalobci jsou dědici ze zákona po zůstaviteli [redacted].
3. Okresní soud zjistil, že zůstavitel se zasazoval o styk s dětmi jak v době před rozvodem, tak krátce po rozvodu jeho manželství s [redacted]. Ta nejméně přispívala k tomu, aby styky zůstavitele s dětmi se řádně neuskutečňovaly a negativně ovlivňovala děti, zejména starší dceru. Zůstavitel po několika pokusech, které skončily na jaře 1984 se přestal snažit o styk s dětmi, podle výpovědi svědka [redacted] za nimi „zavřel dveře“. Přestože zůstavitel věděl, že syn v té době vážně onemocněl, dva roky nechodil, nezajímal se o jeho zdravotní stav, bývalé manželce neposkytl pomoc. O děti neprojevoval zájem ani o vánocích či narozeninách dárkem či přáním. Tuto situaci lze charakterizovat tak, jak uváděli ve svých svědeckých výpovědích potomci žalované, že zůstavitel měl za to, že pro styk udělal vše, co mohl, čekal do dospělosti dětí, až si vytvoří názor a sami jej zkontaktují. Za situace, která se mezi zůstavitelem a dětmi vyvinula, ovšem nemohl zůstavitel očekávat jejich budoucí aktivitu. Bylo na něm, aby průběžně alespoň občasně zájem o ně projevoval. Pokud jej žalobci následně nekontaktovali v průběhu jeho života, je to pouze důsledek zůstavitelova projeveného postoje k nim. Je sice možné, že zůstavitele mrzelo, že kontakt s dětmi nemá, nicméně žádnou aktivitu v tomto směru nevyvinul. Namísto žalobců přijal jako své děti potomky své družky. Žalobci sice v průběhu života neprojevovali o svého otce opravdový zájem, byl to však on, zůstavitel, kdo svou pasivitou tento stav způsobil. Přestal se s nimi stýkat ve věku jejich osmi a čtyř let, neudržoval s nimi běžné příbuzenské vztahy a nereálně očekával, že v době jejich dospělosti se situace otočí a budou to oni, kdo projeví aktivitu s ním kontakty navázat. Okresní soud odkázal v tomto směru na

rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2214/2002 a sp. zn. 21 Cdo 48/2000. O nákladech řízení okresní soud rozhodl podle § 142 odst. 1 o.s.ř. a neúspěšným žalobcům přiznal právo na náhradu nákladů řízení v celkové částce 35.218 Kč.

4. Proti tomuto rozsudku včas podala odvolání žalovaná s tím, že považuje zjištění učiněná soudem prvního stupně z jednotlivých listinných důkazů za správná a vyčerpávající, stejně jako zjištění učiněná z účastnických a svědeckých výpovědí. Výpovědi účastníků řízení a svědků jsou v řadě aspektů protichůdná. To mělo vést soud prvního stupně k vypořádání se s těmito rozpory při hodnocení důkazů podle § 132 o.s.ř, což soud neučinil. Žalovaná se ztotožnila se závěry soudu prvního stupně, že bylo prokázáno, že v době rozpadu manželství zůstavitele a po určitou dobu po rozvodu měl zůstavitel zájem se se svými nezletilými dětmi stýkat, v čemž mu matka žalobců bránila. Účastnické výpovědi rodinných příslušníků účastníků měly být soudem hodnoceno obezřetně. Žalovaná stejně jako její děti měla pouze zprostředkovanou informaci od zůstavitele o tom, že zůstavitel neví, kde děti bydlí a že by je nepoznal. To může být věrohodné. Věrohodné může být i tvrzení žalobců, že je poznal, pokud se zůstavitelem potkali a přešel na druhou stranu ulice. Žalobkyně [redacted] tvrdí, že to byl zůstavitel, kdo přešel na druhou stranu ulice při jejich setkání. Svědek [redacted] uvádí, že to byla naopak žalobkyně, kdo po spatření zůstavitele přešla na druhou stranu. Z těchto výpovědí by neměly být činěny žádné relevantní závěry. Je představitelné, že zůstavitel svou dceru, žalobkyni, které bylo v době rozvodu osm let, po deseti letech nebyl schopen poznat. Žalovaná odmítá právní posouzení věci účinné soudem prvního stupně. To, že se zůstavitel po dobu jednoho roku marně pokoušel stýkat se svými dětmi, a to výlučně z důvodu na straně jeho bývalé manželky, za aktivní podpory mateřské babičky, a na další styk s dětmi tak rezignoval, je naprosto logickým a pochopitelným důsledkem nastalé situace. Žalovaná si nedokáže představit způsob, jak by si mohl zůstavitel vynutit styk s nezletilými dětmi, s výjimkou jejich násilného odebrání matce soudním vykonavatelem, v rámci soudního výkonu rozhodnutí. To za situace, kdy obě děti, zejména starší dcera, byly dlouhodobě negativně ovlivňovány matkou. Zůstavitel se rozhodl situaci nehrotit a vyčkat, zda se postupem času, s postupujícím věkem dětí podaří opětovně navázat mezi ním a dětmi kontakt. Logicky očekával, že první krok vzejde ze strany dětí, když on učinil již vše, co reálně učinit mohl. Žalovaná pak nepovažuje za přílehavý závěr soudu, že to byl zůstavitel, kdo za svými dětmi „zavřel dveře“. Dveře zavřela bývalá manželka zůstavitele. Žalovaná se ztotožňuje se závěrem soudu, že žalobci ve své dospělosti neprojevovali o svého otce, tedy zůstavitele, opravdový zájem. Odmítá však závěr soudu, že tuto situaci zapříčinil zůstavitel. Zůstavitel nebyl ten, kdo zmařil realizaci styku s nezletilými žalobci. Dokonce se domáhal soudní úpravy styku a byla to matka žalobců a mateřská babička, kdo styku bránil. To soud konstatoval a vyplývá to z listinných důkazů obsažených v rozvodovém spise. O tom vypovídají i svědci [redacted] a [redacted]. Zůstavitel měl zájem se s dětmi stýkat a pouze pro postoj matky žalobců se dlouhodobě nedařilo styk realizovat. Nejméně v době rozvodu byl žalobce [redacted] na zůstavitele velmi citově vázán a situaci nedobře nesl. Matka žalobců bránila i styk dětí s otcovskými prarodiči. Vzniklý stav zůstaviteli nebyl lhostejný a svým chováním k němu nepřispěl. To soud připouští, ale v konečném verdiktu zcela přehlíží. Žalovaná tedy odmítá konstrukci žalobců převzatou soudem, že z nedostatku vzájemného kontaktu lze vinit zůstavitele a nikoliv žalobce. Od okamžiku dospělosti žalobců je třeba vinit z nedostatku vzájemného kontaktu výlučně žalobce. Žalobcům nic nebránilo, aby v dospělosti, kdy nebyli již pod vlivem své matky a mateřské babičky, zůstavitele vyhledali a alespoň se pokusili zjistit, proč se s nimi v nezletilém věku nestýkal. Žalovaná odmítá závěry soudu, že to byl zůstavitel, kdo si k situaci přispěl a že nemůže očekávat, aby v takové situaci o něj potom opravdový zájem projevovali. Žalovaná považuje odkaz soudu prvního stupně na konkrétní judikaturu Nejvyššího soudu za nepřiléhavý. V rozsudku Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2214/2002 se jednalo o skutkově odlišný případ, kdy zůstavitel svým negativním chováním vůči dceři a manželce přispěl k vyvolání konfliktního stavu a jeho udržování. V případě rozsudku Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 21 Cdo 48/2000 se rovněž jednalo o skutkově zcela odlišný případ, kdy syn zůstavitelky o

zůstavitelku zájem projevoval, dokonce krátce spolu bydleli v bytě zůstavitelky, která ho z bytu vykázala z důvodu neshod. V posuzované věci je skutková situace diametrálně odlišná, důvod proč se otec nestýkal s žalobci, není na straně otce ani dětí, ale na straně matky žalobců. Zůstavitel žádné konflikty s žalobci ani jejich matkou nevyvolával. V dětství velmi usiloval, aby se s nimi mohl stýkat v dospělosti v důsledku postoje žalobců, mezi nimi kontakt nebyl. Nezájmem žalobců se zůstavitel trápil. Žalovaná trvá na tom, že § 1646 odst. 1 písm. b) o.z. je bez ohledu na citovanou judikaturu nutno primárně vykládat tak, že nepominutelného dědice je zůstavitel oprávněn vyděděním z jeho práva na povinný díl vyloučit, pokud potomek o zůstavitele neprojevuje opravdový zájem, jaký byl projevovat měl. Zákon neříká, že zůstavitel není oprávněn takto postupovat, pokud se sám chová stejně a o potomka rovněž zájem neprojevuje. Dle názoru žalované je nutno zkoumat, kdo uvedený stav zapříčinil a dlouhodobě udržoval, každou věc je nutno posuzovat samostatně a velmi obezřetně. Nelze automaticky dovozovat, že neprojevovali-li skutečný zájem o sebe navzájem nastává automaticky situace, že předek není oprávněn potomka vydědit. Zůstaviteli nelze klást za vinu, že v době dospělosti žalobců žádnou aktivitu k jejich kontaktování nevyvíjel a čekal, zda se oni o něj budou zajímat. Pro žalovanou je nepřijatelný výklad § 1646 odst. 1 písm. b) o.z. činěný soudem prvního stupně. Žalobcům nic nebránilo, aby v době, kdy dospěli, se aspoň pokusili kontaktovat zůstavitele. Žalovaná se pozastavuje nad tím, že přestože se žalobci se zůstavitelem od svého dětství nevidali, nerespektují poslední vůli zůstavitele a podali konkrétní žalobu s cílem získat majetek, na který nemají právo. Žalovaná navrhl, aby rozsudek soudu prvního stupně byl zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení, případně zmíněná žaloba byla zamítnuta.

5. Žalobci se k podanému odvolání vyjádřili tak, že rozsudek soudu prvního stupně považují za věcně správný a navrhli jeho potvrzení. Okresní soud řádně objasnil skutkový stav a učinil přiléhavé právní závěry. Tvrzení žalované, že jednání zůstavitele, který vyčkával, zda děti v dospělosti učiní „první krok“ a pokusí se ho kontaktovat, bylo logické, se jeví žalobcům jako absurdní v situaci, kdy kontakt mezi zůstavitelem a žalobci ustal ve věku, kdy žalobci nebyli sto porozumět důvodům a příčinám jejich špatného vztahu, vztahům mezi rodiči. Pokud se zůstavitel rozhodl vyčkávat na první krok svých dětí je obtížně představitelné, jak dlouho měl v plánu vyčkávat, pokud jeho zdravotní stav byl nepříznivý. Pokud by zůstavitele situace tránila, rozhodně by se pokusil o kontakt se svými dětmi bez ohledu na názor bývalé manželky či tchýně. K tomu měl dostatek příležitostí. Pokud žalovaná namítá, že jediným způsobem realizace kontaktu s žalobci byl soudní výkon rozhodnutí, tuto námitku nelze akceptovat. Zůstavitel neprojevoval zájem o žalobce ani v době, kdy již byli starší a byli schopni samostatného úsudku, nezávislého na vlivu bývalé manželky zůstavitele. Zůstavitel se o kontakt nepokusil. Soudem zohledněná judikatura se jeví žalobcům analogicky aplikovatelná. Je pochopitelné, že skutkové okolnosti případů se liší, to však nezpůsobuje nepoužitelnost právních závěrů těchto rozhodnutí. Rozhodné pro posouzení věci zůstávají příčiny rozvratu vztahů zůstavitele a žalobců a udržování tohoto dlouhodobě špatného vztahu. Je absurdní se domnívat, že čtyř nebo sedmileté dítě jedná strategicky a plánovitě, aniž by bylo ovlivněno rodičem, s nímž žije. Naopak je logické, že ani v pozdějším věku nebudou děti otce vyhledávat, pokud během svého života nabyly dojmu, že otec o ně nejeví zájem.
6. Odvolací soud zjistil, že přípustné odvolání bylo podáno osobou k tomu oprávněnou podle § 201 a 202 o.s.ř., v zákonem stanovené lhůtě podle § 204 odst. 1 o.s.ř. Odvolací soud přezkoumal odvoláním napadený rozsudek soudu prvního stupně postupem podle § 212 o.s.ř. a dospěl k závěru, že podané odvolání žalované důvodné není.
7. V průběhu odvolacího řízení žalobci vzali částečně zpět podanou žalobu, ohledně nároku na určení, že prohlášení o vydědění z 11.8.2015 je neplatné. Žalovaná s částečným zpětvzetím žaloby v tomto rozsahu projevila souhlas. Za této situace odvolací soud postupoval podle § 222a odst. 1 o.s.ř. a rozsudek soudu prvního stupně v tomto rozsahu zrušil a řízení o určení neplatnosti prohlášení o vydědění z 11.8.2015 zastavil.

8. Pokud jde o určení dědického práva žalobců, odvolací soud vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, která považuje za úplná a správná a plně se ztotožnil s právními závěry soudu prvního stupně o tom, že v posuzované věci na straně žalobců nebyly naplněny zůstavitelem tvrzené důvody vydědění ve smyslu § 1646 odst. 1 písm. b) o.z., tedy, že by žalobci o zůstavitele neprojevovali opravdový zájem, jaký by projevovat měli. Odvolací soud odkazuje na pregnantní odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně. Skutková zjištění soudu prvního stupně nebyla podaným odvoláním zpochybněna.
9. Soud prvního stupně na základě provedeného dokazování zejména rozvodovým spisem manželů Kafkových, dospěl k závěru, že zůstavitel se snažil manželství s matkou žalobců zachránit, zajímal se o styk s dětmi. Manželství rodičů žalobců se rozpadlo proto, že oba rodiče podléhali vlivu svých rodičů a vzájemně se nerespektovali. V souvislosti s rozvodem byl upraven i styk zůstavitele s tehdy nezletilými žalobci, tomuto styku matka žalobců nepochybně bránila. Zájem zůstavitele o styk s nezletilými dětmi však v poměrně krátké době ustal. Již v dopisech ze 13.9.1984 a 14.1.1985 (č.l. 73 a 74 spisu) zůstavitel výhradně jednal s matkou žalobců ohledně vypořádání společného majetku. V dopise ze 14.1.1985 pouze nechává děti pozdravovat a žádá zprávu o tom, jak to s nimi vypadá, styk nežádá. Manželství rodičů žalobců bylo pravomocně rozvedeno ke dni 9.11.1983. Z uvedených důkazů nevyplývá, že by se zůstavitel pokoušel v roce 1984 a 1985 jednat s matkou žalobců o styku s dětmi, nepokusil se ani o výkon rozhodnutí ohledně soudem upraveného styku s dětmi. Odvolací soud musí odmítnout emotivní odvolací argumentaci žalované, že se zůstavitel takto snažil vyhnout stresujícího výkonu rozhodnutí prostřednictvím soudního vykonavatele odebráním dětí matce. Výkon rozhodnutí, jímž byla některému z rodičů uložena povinnost připravit děti ke styku s druhým rodičem a ke styku je předat, se v polovině 80. let (stejně jako dosud) vykonával zásadně ukládáním pokut povinnému rodiči, který nerespektuje soudní rozhodnutí o úpravě styku, tedy způsobem, který nezletilé děti nijak nezatěžuje. Žalovanou zmiňovaná extrémní cesta soudního výkonu rozhodnutí v daném případě v úvahu nepřicházela. Zůstavitel mohl vyčkat nějakou dobu po rozvodu a znovu se pokusit o styk, ať již prostřednictvím jejich matky, nebo jiným kontaktem, ať již písemným či osobním. To však zůstavitel neučinil. Na vztah s dětmi rezignoval, žádnou aktivitu v tomto směru nevyvinul a jako své děti přijal potomky své družky. Taková situace je ostatně ve většině rozvedených rodin zcela běžná. Pokud se zůstavitel přestal s žalobci stýkat v jejich věku 8 a 4 let, přestal s nimi udržovat běžné příbuzenské vztahy, nemohl očekávat, že v době jejich dospělosti se situace otočí a budou to oni, kdo projeví aktivitu s ním kontakty navázat, jak správně dovodil soud prvního stupně. Taková případná představa zůstavitele zcela odporuje realitě. Pokud žalovaná a svědci [redacted] a [redacted] vypovídají o tom, že zůstavitel strádal tím, že se nemohl stýkat se svými dětmi, jeví se i odvolacímu soudu toto tvrzení zůstavitele, učiněné před příslušníky jeho nové rodiny, jako proklamativní, pokud sám žádnou aktivitu ve vztahu k opětovnému navázání kontaktu s nezletilými dětmi nevyvinul. Odvolací soud je přesvědčen, že i pouhý symbolický, letmý kontakt s dětmi např. 1x ročně mohl přispět k navázání vztahu mezi žalobci a zůstavitelem v dospělém věku. Ani takovou minimální aktivitu zůstavitel nevyvinul, přestože věděl, kde se děti zdržují, kam chodí do školy.
10. Odvolací soud, stejně jako soud prvního stupně, posoudil projevování zájmu žalobců o zůstavitele s přihlédnutím ke všem okolnostem. Zohlednil to, že zůstavitel v průběhu doby ztratil zájem na tom, aby se stýkal se svými potomky. Obecné zásady slušnosti ve funkčních rodinách nepochybně vyžadují alespoň řídký kontakt potomků s rodiči. Zůstavitelem v průběhu doby zavedené jiné zvyklosti, kdy jakýkoliv jeho kontakt s tehdy nezletilými dětmi vymizel, zůstavitel přilnul ke své nové rodině a dětem své družky a ztratil zájem o udržování rodinných vztahů s potomky (žalobci), vedly ke správnému závěru soudu prvního stupně o tom, že důvody vydědění uváděné v prohlášení zůstavitele ze dne 11.8.2015 nebyly ve smyslu § 1646 odst. 1 písm. b) o.z. naplněny, a to i s přihlédnutím k ustálené dlouholeté judikatuře. Ta sice ve většině případů byla přijata před účinností nového občanského zákoníku a vykládala ust. § 469a odst. 1

písm. b) obč. zák., účinného do 31.12.2013, tato judikatura je však plně využitelná i za současné právní úpravy.

11. Již ve svém rozhodnutí sp. zn. 2 Cdon 86/97 Nejvyšší soud přijal závěr, že jestliže potomek trvale neprojevuje o zůstavitele zájem proto, že zůstavitel neprojevoval zájem o potomka, nelze bez dalšího dovodit, že by neprojevení tohoto zájmu potomkem mohlo být důvodem k jeho vydědění. V posuzované věci na straně žalobců nelze dovodit jakoukoliv zlou vůli či rozpor s dobrými mravy, pokud se se zůstavitelem v jím nastolené situaci nestýkali. Z odůvodnění citovaného rozhodnutí nepochybně vyplývá, že je to zpravidla nezájem rodiče o dítě, který je příčinou nezájmu dítěte o rodiče a nelze tak klást na roveň chování rodiče, který o dítě neprojevuje zájem prakticky od dětství a chování dítěte, které v důsledku toho neprojevuje zájem o rodiče. Nelze přistoupit na argumentaci žalované, že by ve všech takových případech byly naplněny důvody pro vydědění dětí, které v dětství ztratily a samy z vlastní iniciativy v dospělosti neobnovily kontakt s rodiči.
12. Aplikovatelné je na posuzovanou věc i rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 31 Cdo 48/2000 které zmiňuje soud prvního stupně. Pro posouzení této věci jsou podstatná obecná východiska tohoto rozhodnutí Nejvyššího soudu, odlišné skutkové okolnosti nejsou významné. Ve smyslu rozsudku Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 21 Cdo 48/2000 soudy obou stupňů v této věci tedy zkoumaly, jak opakovaně uváděno výše, zda žalobci jako potomci zůstavitele měli reálnou možnost o zůstavitele projevit opravdový zájem, který by jako potomci měli projevit, tj. zda zůstavitel měl zájem se s nimi stýkat a udržovat s nimi běžné příbuzenské vztahy. Z důvodů výše uvedených tomu tak nebylo. Vydědění pak podle citovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu přichází v úvahu pouze tam, kde zůstavitel o tento blízký příbuzenský vztah stojí, kdy se ho nezájem potomka osobně citově dotýká, kdy mu tento stav vadí, nikoliv v situaci, kdy je mu tento stav lhostejný, případně kdy k němu sám podstatně přispěl. V posuzované věci není pochyb o tom, že zůstavitel přispěl k tomuto stavu tím, že se v dětském věku ani ve věku dospívání reálně nepokusil o navázání kontaktu s žalobci. To nepochybně byl důsledek lhostejnosti, již zůstavitel propadl, byť v období před rozvodem a těsně po rozvodu o styk s nezletilými žalobci zájem projevoval. Skutečnost, že to byla matka žalobců, bývalá manželka zůstavitele, která podstatnou měrou přispěla k tomuto stavu, nemůže být přičítána k tíži žalobců.
13. Pokud jde o rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR 30 Cdo 2214/2002, toto rozhodnutí pro posouzení věci není podstatné, neboť řeší otázku okruhu vyděděných potomků.
14. Ze všech těchto důvodů odvolací soud věcně správný výrok rozsudku soudu prvního stupně, o určení dědického práva žalobců, potvrdil podle § 219 o.s.ř.
15. Výrok o nákladech řízení před soudy obou stupňů je odůvodněn ust. § 224 odst. 1 a 2 o.s.ř. a § 142 odst. 3 o.s.ř.
16. Žalobci vzali zpět žalobu, pokud jde o nárok na určení, že prohlášení o vydědění z 11.8.2015 je neplatné, a procesní zavinění na zastavení řízení v tomto rozsahu nepochybně leží na straně žalobců. Z hlediska předmětu sporu je však tento procesní neúspěch žalobců v řízení zanedbatelný, neboť řízení bylo zastaveno ohledně výroku o předběžné otázce, kterou soud posuzoval v rámci rozhodování o určení dědického práva žalobců. Výrok o určení dědického práva žalobců byl jako věcně správný potvrzen a je tedy namístě žalobcům přiznat náhradu nákladů tohoto řízení v plné výši podle § 142 odst. 3 o.s.ř. Odměna za jeden úkon právní služby podle § 9 odst. 3 písm. a) a § 12 odst. 4 vyhl. č. 177/96 Sb., advokátního tarifu. činí 2.500 Kč, při zastoupení dvou účastníků jde o 5.000 Kč, při snížení o 20 % činí odměna advokáta za jeden úkon právní služby v tomto řízení 4.000 Kč. Právní zástupce žalobců v řízení před soudem prvního stupně učinil 6 úkonů právní služby po 4.000 Kč, celkem tedy žalobcům náleží 24.000 Kč. Náhrada hotových výdajů za 6 úkonů právní služby po 300 Kč představuje 1.800 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Žalobcům dále náleží 21 % DPH z odměn a náhrad, jejímž je

zástupce žalobců plátcem. Spolu se zaplaceným soudním poplatkem 4.000 Kč představují náklady žalobců před soudem prvního stupně 35.218 Kč.

17. V řízení odvolacím učinil zástupce žalobců dva úkony právní služby po 4.000 Kč, žalobcům náleží odměna v částce 8.000 Kč. Paušální náhrada za dva úkony právní služby po 300 Kč představuje 600 Kč, náhrada za ztrátu času za cestu ze Strakonice do Českých Budějovic a zpět činí podle § 14 odst. 3 celkem 600 Kč (100 Kč za 6 půlhodin). Žalobcům dále náleží náhrada cestovních výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu 751 Kč za cestu automobilem ze Strakonice do Českých Budějovic a zpět podle vyhl. č. 463/2017 Sb. Náklady řízení před odvolacím soudem celkem činí 9.951 Kč, včetně 21 % DPH 12.040,71 Kč.
18. Náklady řízení před soudy obou stupňů celkem činí 47.258,71 Kč a tuto částku je žalovaná povinna zaplatit žalobcům, každému v rozsahu jedné poloviny, ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejich právního zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání za podmínek § 237 o.s.ř. ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím Okresního soudu ve Strakonících.

České Budějovice 28. března 2018

JUDr. Jana Faktorová v.r.
předsedkyně senátu